

Kniha Daniel – číslo päťdesiatjeden

Palmoni: Odhaľovanie Pána času a jazyka v Danielovi a Zjavení

Jeff Pippenger

2024-01-15

Onen „istý svätý, ktorý hovoril“ v ôsmej kapitole knihy Daniel, vo veršoch trinásť a štrnásť, je Kristus ako Palmoni. V knihe Zjavenia je Kristus označený ako Alfa a Omega, čo ho okrem iných podivuhodných právd označuje za Podivuhodného Lingvistu, a knihy Daniel a Zjavenie spolu predstavujú Krista ako Pána času a jazyka. Presahuje ľudské schopnosti pochopiť význam a hĺbku toho, čo znamená, že Kristus ako Palmoni (Počítateľ tajomstiev) uvádza tento atribút svojho charakteru v tých dvoch veršoch, ktoré ustanovujú ústredný pilier adventizmu, avšak tajomstvá, ktoré sa Počítateľ tajomstiev rozhodne zjaviť, sú našou zodpovednosťou rozpoznať a obhajovať.

Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu; ale zjavené veci patria nám a našim synom až naveky, aby sme činili všetky slová tohto zákona. Deuteronomium 29,29.

Odhaleným tajomstvom je, že Počítateľ tajomstiev (Palmoni) je tým „istým svätým, ktorý hovoril“, a v tých dvoch veršoch, v ktorých sa zjavuje, je označený ústredný pilier adventizmu. V týchto dvoch veršoch Podivuhodný Počítateľ označuje „rozmnoženie poznania“, ktoré On ako Lev z kmeňa Júdovho rozpečatil v roku 1798. V týchto dvoch veršoch boli klenoty z Millerovho sna, ktoré predstavujú „rozmnoženie poznania“, vedením Palmonihho ruky uverejnené na dvoch tabuľkách Abakuka.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o pustošiacom priestupku, vydávajúcim svätýňu i zástup na pošliapanie? A povedal mi: Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätýňa očistená. Daniel 8:13, 14.

Keď Daniel prijal prorocké videnie o kráľovstvách biblického proroctva a potom počul nebeský rozhovor vo veršoch trinásť a štrnásť, usiloval sa porozumieť „videniu“.

A stalo sa, keď som ja, sám Daniel, uvidel to videnie a usiloval sa porozumieť jeho významu, hľa, stál predou mnou niekto, kto sa podobal mužovi. A počul som hlas muža medzi brehmi Ulaja, ktorý zavolať a povedal: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť tomu videniu. Daniel 8:15, 16.

„Videnie“, ktoré sa Daniel usiluje pochopiť, je videnie „chazon“, ale videnie „mareh“ je to, o ktorom je Gabrielovi prikázané, aby mu dal Daniel porozumieť. Každá skutočnosť má svoj význam, a ak sa táto skutočnosť prehliadne, stavba i zámer tohto úseku sú v podstate zničené. Vo verši pätnásť, keď sa Daniel usiluje pochopiť videnie „chazon“, je „mareh“ skryté, ale predsa zastúpené, lebo pri „podobe muža“ (Gabriel) je hebrejské slovo „mareh“ preložené ako „podoba“. Vo verši pätnásť sú zastúpené obe slová, ktoré boli preložené ako „videnie“. Daniel sa vo verši pätnásť usiluje pochopiť „chazon“, ale Palmoni vo verši šestnásť prikazuje Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumieť „mareh“. Usporiadanie týchto dvoch veršov je zámerné a zdôrazňuje

súvislosť i rozdiel medzi týmito dvoma slovami.

Je to Palmoni, kto prikazuje Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumieť „mareh“, lebo Ten, kto prikazuje Gabrielovi, je Ten, ktorý stojí nad vodou, a Gabriel počul Jeho hlas, „hlas muža medzi brehmi Ulaja“. Je to rieka Ulaj, ktorá tečie medzi brehmi, a je to Kristus, ktorý v Písmach stojí nad vodou. S touto skutočnosťou sa spája aj skutočnosť, že Kristus ako archanjel je Tým, ktorý prikazuje anjelom. Hlas medzi brehmi je hlas „toho istého svätého“ v trinástom verši a je to Jeho slovo, ktoré prikazuje Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumieť videniu „mareh“. V dvanástej kapitole Daniela je Kristus opäť medzi brehmi rieky. V dvanástej kapitole je odetý do ľanového rúcha a prisahá na Toho, ktorý žije naveky.

Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca; mnohí budú pobeňovať sem i ta a poznanie vzrastie. Potom som sa ja, Daniel, pozrel, a hľa, stáli tam iní dvaja, jeden na tomto brehu rieky a druhý na tamtom brehu rieky. A jeden povedal mužovi oblečenému do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky: Dokedy potrvá koniec týchto divov? A počul som muža oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky, keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal pri tom, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a pol času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dovŕšia. Daniel 12:4–7.

Muž, ktorý bol „oblečený do ľanového rúcha a bol nad vodami rieky“, „pozdvihol svoju pravú i ľavú ruku k nebu a prisahal pri Tom, ktorý žije naveky“, a je to ten istý Muž, ktorý v ôsmej kapitole rozkázal Gabrielovi. V desiatej kapitole Zjavenia aj Kristus pozdvihol svoju ruku a prisahal pri Tom, ktorý žije naveky, no tam stojí na vode i na zemi.

A anjel, ktorého som videl stáť na mori i na zemi, pozdvihol svoju ruku k nebu a prisahal na toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, i zem a to, čo je na nej, i more a to, čo je v ňom, že času už viac nebude. Zjavenie 10:5, 6.

Mocný anjel z desiatej kapitoly Zjavenia je Palmoni, ktorý hovoril Gabrielovi spomedzi brehov rieky v ôsmej kapitole a v dvanástej kapitole určil, kedy nastane „koniec“ „divov“. V desiatej kapitole Zjavenia je to On, kto zareval ako „lev“, lebo je tam predstavený ako Lev z kmeňa Júdovho.

A jeden zo starcov mi povedal: Neplač; hľa, zvíťazil Lev z kmeňa Júdovho, Koreň Dávidov, aby otvoril knihu a rozlomil jej sedem pečatí. A videl som, a hľa, uprostred trónu a štyroch bytostí a uprostred starcov stál Baránok ako zabitý, majúci sedem rohov a sedem očí, ktorými je sedem Duchov Božích, vyslaných do celej zeme. A prišiel a vzal knihu z pravej ruky Toho, ktorý sedel na tróne. Zjavenie 5:5–7.

Ako Lev z kmeňa Júdovho je Kristus Baránkom, ktorý zvíťazil, aby otvoril knihu zapečatenú siedmimi pečatami. Či už kráča po vode v knihe Daniel, alebo má jednu nohu na mori a druhú na zemi v Zjavení, každé z prorockých zobrazení je spojené s prorockým časom. A ako Lev z kmeňa Júdovho Kristus svoju Slovo zároveň zapečatuje i odpečatuje. Ako zapečatil knihu Daniel, tak zapečatil aj sedem hromov v desiatej kapitole Zjavenia.

„Mocný anjel, ktorý poučoval Jána, nebol nikto menší než Ježiš Kristus. To, že položil svoju pravú nohu na more a ľavú na suchú zem, ukazuje úlohu, ktorú zohráva v záverečných výjavoch veľkého sporu so satanom. Toto postavenie označuje jeho zvrchovanú moc a autoritu nad celou zemou. Spor sa z veku na vek stával silnejším a rozhodnejším a bude takým naďalej až po záverečné výjavy, keď majstrovské pôsobenie mocností temnosti dosiahne svoj vrchol. Satan, zjednotený so zlými ľuďmi, oklame celý svet i cirkvi, ktoré neprijímajú lásku k pravde. Ale mocný anjel si vyžaduje pozornosť. Volá mocným hlasom. Tým, ktorí sa spojili so satanom, aby sa stavali proti pravde, má ukázať moc a autoritu svojho hlasu.“

„Potom, čo týchto sedem hromov vydalo svoje hlasy, prichádza k Jánovi príkaz, podobne ako k Danielovi, vzhľadom na malú knihu: ‚Zapečať to, čo povedalo sedem hromov.‘ To sa vzťahuje na budúce udalosti, ktoré budú zjavené vo svojom poriadku. Daniel povstane vo svojom údele na konci dní. Ján vidí malú knihu odpečatenú. Vtedy Danielove prorocké zaujímajú svoje náležité miesto v posolstvách prvého, druhého a tretieho anjela, ktoré majú byť zvestované svetu. Odpečatenie malej knihy bolo posolstvom vo vzťahu k času.“

„Knihy Daniel a Zjavenie tvoria jedno. Jedna je prorockom, druhá zjavením; jedna je zapečatenou knihou, druhá otvorenou knihou. Ján počul tajomstvá, ktoré vyslovili hromy, ale bolo mu prikázané, aby ich nezapísal.“

„Osobitné svetlo dané Jánovi, ktoré bolo vyjadrené v siedmich hromoch, bolo vykreslením udalostí, ktoré sa mali odohrať pod posolstvami prvého a druhého anjela.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 971.

Kristus, predstavený ako Palmoni, Muž v ôsmej a dvanástej kapitole, ktorý je nad vodou, je aj mocný anjel s malou knižkou vo svojej ruke. On je Lev z Júdskeho kmeňa, ktorý zapečatuje a odpečatuje svoje Slovo, a On je ten, ktorý rozkazuje Gabrielovi, lebo On je archanjel Michael.

Ale archanjel Michael, keď sa prel s diablom a sporil sa o Mojžišovo telo, neodvážil sa vyniesť proti nemu potupný súd, ale povedal: Nech ťa Pán pokarhá. Júda 1,9.

Michael je Kristovo meno a toto meno predstavuje skutočnosť, že je veliteľom nielen anjelov, ale je aj tým, ktorý má moc vzkriesiť. Meno Michael znamená „kto je ako Boh“. Keď Nabuchodonozor videl v peci spolu s tromi mládenkami toho, ktorý bol ako Syn Boží, videl Michaela. A archanjel Michael je aj kniežaťom Božieho ľudu, proti ktorému sa malý roh pohanského Ríma vyvyšoval pri kríži, v naplnení Daniela, ôsmej kapitoly, jedenásteho verša.

Ale ukážem ti, čo je zapísané v písme pravdy; a niet nikoho, kto by sa so mnou držal v týchto veciach, iba Michael, váš knieža. Daniel 10,21.

Je to Michael, kto velí anjelom, kto vzkriesuje mŕtvych a kto rozhoduje o tom, kedy sa skončí čas milosti.

„A v tom čase povstane Michael, ten veľký knieža, ktorý stojí za synmi tvojho ľudu; a nastane čas súženia, akého nebolo, odkedy povstal národ, až do toho času; ale v tom čase bude tvoj ľud vyslobodený, každý, kto bude nájdený zapísaný v knihe.“ Keď príde tento čas súženia, každý prípad je rozhodnutý; už niet času milosti, už niet zľutovania pre nekajúcich. Pečať živého

Boha je na Jeho ľude. Tento malý ostatok, neschopný brániť sa v smrteľnom zápase s mocnosťami zeme, ktoré sú zoradené vojskom draka, činí Boha svojou obranou. Najvyššia pozemská vrchnosť vydala nariadenie, že sa majú klaňať šelme a prijať jej znamenie pod hrozbou prenasledovania a smrti. Nech teraz Boh pomôže svojmu ľudu, lebo čo si potom bez Jeho pomoci počne v takom strašnom zápase!“ Testimonies, zväzok 5, 212.

Posledným tajomstvom, ktoré Lev z kmeňa Júdovho odpečatľuje, je Zjavenie Ježiša Krista, a zahŕňa aj to, že On má pod kontrolou zámer a štruktúru každého prvku svojho prorockého Slova. Muž oblečený do ľanového rúcha, ktorý stojí nad vodami, ktorý pozdvihuje svoju ruku a prisahá pri Tom, ktorý žije naveky, a ktorý volá ako Lev, čím spôsobuje, že sedem hromov vydáva svoje hlasy, je Ten, ktorý zapečatľuje knihu Daniel a zapečatľuje sedem hromov Zjavenia. Je to On, kto odpečatľuje knihu zapečatenú siedmimi pečatľami, kto má moc vzkriesiť a kto je veľkým Kniežaťom, ktoré povstáva a ohlasuje koniec času milosti. Keď Palmoni prikázal Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumieť videniu „mareh“, myslel tým presne to.

Neprikázal Gabrielovi, aby dal Danielovi porozumieť videniu „chazon“. Videnie „chazon“ je videním kráľovstiev biblického proroctva v ôsmej kapitole Daniela, vo veršoch jeden až dvanásť, a je to tiež ono „videnie“, na ktoré sa odvoláva verš trinásť v rámci otázky o trvaní. „Dokedy potrvá videnie?“ Videnie „chazon“ sa týka každodennej služby (pohanstva) a prestúpenia (pápežstva), čiže pustošiacich mocností, ktoré pošliapávajú svätyňu a zástup.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý riekol tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o ustavičnej obeti a o prestúpení spustošenia, aby svätyňa i zástup boli vydané na pošliapanie? Daniel 8:13.

Kristus, ako Palmoni (Podivuhodný počtár), je opýtaný: „dokedy“ potrvá videnie „chazon“, a odpovedá: „až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená.“ Daniel si potom žiada porozumieť videniu „chazon“, ktoré sa týka „ustavičnej obete a prestúpenia spustošenia, aby bola i svätyňa i vojsko vydané na pošliapavanie.“ Gabrielovi je však prikázané, aby Danielovi vysvetlil videnie „mareh“. Každý fakt má svoje miesto v Božom slove. Videnie „mareh“ je videním večera a rána, s ktorým sa stotožňuje verš dvadsiaty šiesty.

A videnie o večere a ráne, ktoré bolo povedané, je pravdivé; preto zapečať toto videnie, lebo sa vzťahuje na mnohé dni. Daniel 8:26.

Slovo „videnie“ je vo verši spomenuté dvakrát. Prvý odkaz sa vzťahuje na videnie „mareh“ a druhý na videnie „chazon“. Videnie „mareh“ je videním o „večeroch a ránoch“. Hebrejský výraz „večery a rána“ sa v Biblii nachádza často a vždy sa prekladá ako „večery a rána“, tak ako aj vo verši dvadsaťšesť. Jediné miesto v Biblii, kde je preložený inak než ako „večery a rána“, je vo verši štrnásť, kde je preložený jednoducho ako „dni“. Doslovné hebrejské znenie verša štrnásť by bolo: „Až do dvetisíc tristo večerov a rán.“

Verš, ktorý je ústredným pilierom adventizmu, je jediným veršom v Božom Slove, v ktorom sú „večer a ráno“ vyjadrené jednoducho ako „dni“. Každá skutočnosť má svoj význam, a ak už nič iné, je zrejmé, že Palmoni tento verš zámerne zdôraznil. Urobil to tak, že viedol mysle tých, ktorí prekladali Bibliu kráľa Jakuba, aby túto frázu zapísali odlišne, než je v Jeho Slove písaná vždy. Z

tohto faktu vyplýva, že keď je Gabrielovi povedané, aby dal Danielovi porozumieť videniu „mareh“, je mu povedané, aby dal Danielovi porozumieť videniu zjavenia roku 1844, a nie videniu „chazon“ týkajúcemu sa pošliapania svätyne a zástupu.

Videnie „večerov a rán“ sa týka zjavenia, ktoré nastáva, keď sa 22. októbra 1844 začalo očisťovanie svätyne. Videnie zjavenia z 22. októbra 1844 sa netýka pošliapavania svätyne, ale očisťovania svätyne. Bolo v ten deň prorocké zjavenie?

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do svätyne svätých na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávnemu dňami, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a túto udalosť predstavuje aj príchod ženícha na svadbu, opísaný Kristom v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Gabriel dostal pokyn, aby Danielovi umožnil pochopiť prorocké zjavenie Krista v Jeho chráme 22. októbra 1844. Z tohto dôvodu dal Gabriel Danielovi druhé svedectvo o dátume 22. október 1844, lebo viedol každého biblického autora, ktorý zaznamenal nejakú podobu biblickej zásady určujúcej, že pravda sa potvrdzuje na základe svedectva dvoch. Ak mal Gabriel umožniť Danielovi pochopiť 22. október 1844, potreboval druhé svedectvo, aby potvrdil „videnie zjavenia“.

Gabriel začína svoje dielo tým, že sa najprv zaoberá Danielovou túžbou porozumieť videniu „chazón“, a robí tak tým, že určuje, že videnie „chazón“ je videním, ktoré sa uzatvára v „čase konca“ v roku 1798.

A počul som ľudský hlas medzi brehmi Ulaia, ktorý volal a riekol: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť videniu. A prišiel blízko k miestu, kde som stál; a keď prišiel, preľakol som sa a padol som na svoju tvár. On mi však povedal: Rozumej, synu človeka, lebo v čase konca bude toto videnie. Daniel 8:16, 17.

„Videnie“ v predchádzajúcom verši, to jest „v čase konca“, je videnie „chazon“ a „čas konca“ v knihe Daniel je rok 1798. Toto je to „videnie“, ktoré sa Daniel usiloval pochopiť, ale nebolo to „videnie“, o ktorom bolo Gabrielovi povedané, aby spôsobil, že mu Daniel porozumie. K tomu Gabriel poskytne druhého svedka.

A pristúpil blízko k miestu, kde som stál; a keď prišiel, zľakol som sa a padol som na svoju tvár. Ale povedal mi: Rozumej, synu človeka, lebo v čase konca bude to videnie. A kým hovoril so mnou, upadol som do hlbokého spánku na svojej tvári k zemi; ale dotkol sa ma a postavil ma vzpriamene. A povedal: Hľa, dám ti poznať, čo bude v poslednom čase hnevu; lebo v určenom čase bude koniec. Daniel 8:17–19.

Gabriel sa ujíma svojej úlohy tým, že Daniela vyzýva slovom „hľa“, čím ho upozorňuje, aby vzal do úvahy nasledujúcu skutočnosť. Tou nasledujúcou skutočnosťou je, že „posledné rozhorčenie“ z dvoch období „sedemnásobku“ v tretej Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole sa končí v roku 1844. „Posledné rozhorčenie“ je priamo označené ako časové proroctvo, lebo má „ustanovený čas“, keď sa „skončí“. „Rozhorčenie“ musí predstavovať časové obdobie, pretože pre svoj koniec má „ustanovený čas“. Keby „rozhorčenie“ bolo iba okamihom v čase, nemalo by koniec; bolo by

jednoducho bodom, v ktorom nastalo.

„Rozhorčenie“ malo určený bod ukončenia, a tak predstavuje koniec časového obdobia. Toto časové obdobie je predstavené ako „posledné rozhorčenie“. Ak je posledné, potom musí existovať aj prvé. „Prvé rozhorčenie“ je označené v jedenástej kapitole Daniela a aj tam je časovým obdobím, lebo pápežstvo malo „konať a dariť sa mu“ až do konca „rozhorčenia“.

A niektorí z tých rozumných padnú, aby boli vyskúšaní a očistení a aby boli vybielení až do času konca; lebo je to ešte na určený čas. A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a vyvýši sa a zvelebí sa nad každého boha a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov a bude sa mu dariť, dokiaľ sa nedovíši rozhorčenie; lebo sa vykoná to, čo je určené. Daniel 11:35, 36.

V týchto dvoch veršoch je predmetom kráľ, ktorý koná podľa svojej vôle a povyšuje sa. Tridsiaty šiesty verš je veršom, ktorý Pavol parafrázuje, keď označuje „človeka hriechu“, ktorý sedí v Božom chráme a vydáva sa za Boha. Prenasledovanie temného stredoveku od roku 538 až do roku 1798 je označené v tridsiatom piatom verši a pokračuje až do „času konca“, ktorým bol rok 1798, čo bol „určený čas“. Tridsiaty šiesty verš potom označuje, že pápežstvo bude „prospievať“ „dokiaľ sa nedovíši rozhorčenie“. Verš označuje, že pápežstvo prospievalo až do roku 1798, v ktorom sa prvé „rozhorčenie“ „dovíšilo“. Božie prorocké Slovo „určilo“, že pápežstvo bude pokračovať tisícdvosťdesiat rokov, až do roku 1798, ktorý bol „časom konca“.

Prvé „rozhorčenie“ sa skončilo v roku 1798 a „posledné rozhorčenie“ sa skončilo v roku 1844. Obe rozhorčenia sú predstavené ako časové obdobia, ktoré mali určený koniec, a tým sú obe označené ako časové proroctvá. Gabriel dostal od Palmoniho príkaz, aby Danielovi dal porozumieť videniu zjavnosti („mareh“) o „večeroch a ránach“ (dňoch), ktoré určovali 22. október 1844, a urobil tak tým, že tomuto dátumu poskytol druhého svedka.

Videnie „chazon“ z trinásteho verša, ktorému si Daniel túžil porozumieť, bolo videním pošliapavania, ktoré sa skončilo v „čase konca“ v roku 1798. Videnie „mareh“ zo štrnásteho verša sa skončilo zjavením Krista vo Svätyni svätých 22. októbra 1844, ako naplnenie časového proroctva dvetisícristo rokov a tiež naplnenie časového proroctva dvetisícpäťstodvadsať rokov. Obe tieto časové proroctvá sú znázornené na posvätných tabuľkách Abakuka, o ktorých sestra Whiteová uvádza, že boli vedené rukou Pánovou a nemali by sa meniť.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Máme sa naučiť mnohým veciam a mnohé, preveľmi mnohé sa máme odnaučiť. Jedine Boh a nebo sú neomylní. Tí, ktorí sa domnievajú, že sa nikdy nebudú musieť vzdať nejakého obľúbeného názoru, že nikdy nebudú mať príležitosť zmeniť svoje zmýšľanie, budú sklamaní. Pokiaľ sa s neústupnou vytrvalosťou budeme držať svojich vlastných predstáv a názorov, nemôžeme mať tú jednotu, za ktorú sa modlil Kristus.“ Review and Herald, 26. júla 1892.